

Η ΝΗΑ ΧΗΡΑ.

Ὅταν μίαν ἡς τὸ πλοῖτό της ἔταϊρε
 Ἀπὸ τῆ γῆ ἔς τὸν οὐρανὸ πετάξῃ
 Ἐὰν ἔλεγε μὲ κοφτερὸ μαχαίρι
 Τῆς σχίσσης τὴν καρδιά, — ἔτσι θὰ βλιάξῃ.
 Ποτάμι πικρὰ δάκρυα θὰ χύσῃ,
 Τὸ πᾶν ἔς τὸν κόσμον τοῦτον θὰ μισήσῃ,
 Κλεισμένη θὰ σιεῖ ἄξῃ νύχτα — μέρα,
 Οὔτε μαμμὰ θ' ἀκούῃ οὔτε πατέρα.
 Καὶ ἔς κοντολογίαις θὲς νὰ κἀνῃ
 Ὅτι ἔμπορεῖ κ' ἐκεῖνη νὰ πεθάνῃ.
 Ἀλλὰ καθὼς περνάει ὁ καιρὸς
 (Γιατρὸς ἔς τέτοιον ἀρρώστια φοβερὸς)
 Σιγὰ σιγὰ τὰ πράγματα ἀλλοιοῦν,
 Κι' ἀλλάζουνε ἔς τὸν τρόπο ἔπου δὲ μοιάζουν
 Ἐς τίποτε μ' ἐκεῖν' τῆ μαύρῃ ἡμέρᾳ,
 Ἢ ὁ μακαρίτης ἔφευγε γιὰ πέρα.
 Ὅσαις ἔς αὐτὸ σᾶς μένει ἀμφιβολία
 Ἀκούσετε αὐτὴν τὴν ἱστορία.

Μίαν κοπελιάς ἔπου εἰκοσιδυὸ χρονῶν
 Τὰ ῥόδα μόλις ἔφερε μαζὴ τῆς,
 (Συμπάθειο ἂν ἀρχίξ' ἡ ἱστορία
 Ὡσὰν τοῦ Πανταζῆ νεκρολογίᾳ)
 Ἐς τὸν οὐρανὸ ἐπέτα τὸ πουλί τῆς
 Ἀπ' τὴν κοιλάδα ἐτούτῃ τῶν κλαυθμῶν.
 Καὶ βλέποντας τὸ ἔταϊρε ἔξαπλωμένο
 Ἐς τὸ νεκρικὸ κρεβάτι, μαραμένο,
 Ἐφώνησε : Ἀδύνατο νὰ ζήσω
 Χωρὶς ἐσέ, πουλί μου· δὲ θ' ἀργήσω
 Κατόπι νὰ σ' ἐπάρω. Κι' ἡ μιλιά τῆς
 Ἐσβούτουνε ἔς τὰ τόσα δάκρυά τῆς,
 Ἢ ποῦ ἔλεγες — ἄχ! τρέμω καθὼς γράφω —
 Γι' αὐτὴ δὲ μένει ἄλλο ἂπ' τὸν τάφο!

Ἢ κόρη εἶχε φρόνιμο πατέρα,
 Κι' ἀφοῦ καιρὸ τὴν ἄφησε νὰ κλαίῃ
 Ἐς τὸ ὕστερο : Καλὴ μου θυγατέρα
 Φθάγουρ τὰ τόσα δάκρυα, τῆς λίει,
 Ἀδύνατο κἀνεῖς ὅσα κι' ἂν χύσῃ
 Ἐκεῖνον ἔπου ἔπεθάνῃ ν' ἀναστήσῃ,
 Πρόσεξε ἄλλο δὲ καὶ τὴν ὑγείᾳ σου,
 Ἐχεῖς ζωὴ δόλοκληρη ἔμπροστά σου,
 Κι' ὅταν ὁ Θεὸς θελήσῃ μὲν ἡμέρα
 Κι' ὁ πόνος σοῦ περάσῃ, θυγατέρα,
 Ἐνας γαμβρὸς ἐτότε . . . ἕνας νέος,
 Καλὴ—καρδιά, ὁμογενὴς κι' ὠρατὸς . . . .
 Κι' ἡ χήρα μας ἀρχίζοντας τὰ κλάμματα :
 Ἄχ! μὴ μοῦ λῆς, πατέρα, τέτοια πράγματα
 Γιὰ μένατε τὴν κακομοιριασμένην
 Ἀλλ' ἀπὸ μοραστῆρι δὲ μοῦ μένει . . .

Ἐς μίαν τόσο φρικτὴ ἀπελπισία
 Μῆνας ἕνας δλόκληρος ἔπὲς πάει.
 Τὴν ἄλλο μῆνα ἡ τόση ἀηδία
 Γιὰ κάθε τι τοῦ κόσμου μας περνάει.
 Ἐπειτα ἡ χηροῦλά μας ἀρχίζει
 Ἄλλο καὶ τὸ κορμὶ τῆς νὰ φροντίζει.
 Ἐπειτα χτενισιαῖς, πούντραις, κολόνια,
 Πράγματα ἕως τότε ξεχασμένα,
 Ἀρχίσανε ἔσαν τὰ καλὰ τὰ χρόνια,
 Ὅπισω νὰ γυρίζουν ἕνα-ἕνα.
 Τέλος κι' αὐτὸ τοῦ πένθους τῆς τὸ χρῶμα,
 Λύπης τάχα σημεῖο, ποῖος ποῖος πιστεύει
 Ἢ πῶς γιὰ στολίδι τῶρα χρησιμεύει
 Ἀπ' ἔς ἐκεῖν' τ' ἀλαβαστρινεῖο σῶμα!
 . . . . .
 Φτωχὴ μου μακαρίτῃ πῶς μὲ μία
 Ἐπσεσε ἀπὸ τέτοια βασιλεία!
 Καὶ πῶς ἀπὸ μονάρχῃς δοξασμένος
 Ἐγένηκες θνητὸς λησμονημένος!

Χαρὰ γεμάτος ἦταν ὁ πατέρας
 Γι' αὐτὴ τὴν ἀλλαγὴ τῆς θυγατέρας.
 Ἐς τὸ ὕστερο ἐτούτῃ βαρεμένη
 Ἀκόμη τὸ γαμβρὸ νὰ περιμένη
 Τοῦ λείει μὲ θυμὸ : Καλὴ πατέρα
 Ποῦναι ὁ ρεῖος ἔπου μοῦπερ μὲν ἡμέρα ;

A. B.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΞΑΝΘΗΝ ΓΕΙΤΟΝΙΣΑΝ ΜΑΣ

Ἀντὶ μὲ τὸ τραγοῦδι σου ταυτὶά μας νὰ χαλᾶς
 Καλλίτερα θὰ ἦτανε νὰ μᾶς γλυκομιλᾶς.

Μὴ Χάνεσαι.

Ο, ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ,

Πολυθρόνας δροσερᾶς, εἰκόνας μεγάλων καλλιτεχνῶν,
 Λευκώματα πολυτελέστατα, στολίδια γυναικῶν,
 εἶδη ἐπιτραπέζια, βάζα διάφορα, κοσμήματα σαλο-
 νικῶν, ἐν γένει

ΜΥΡΙΑ ΟΣΑ

εὐρίσκετε πωλούμενα τοῖς μετρητοῖς, ἀλλ' εἰς μεγίστην
 συγκατάθεσιν εἰς τὸ Μέγα Ἐμπορικὸν τοῦ κ.

ΡΟΔΟΦΟΥ ΜΑΙΦΑΡΤ

πωλοῦντος τὰ εἶδη του ὅλα εἰς τὴν ἀρχικὴν τῆς κατα-
 σκευῆς των τιμῆς ἕνεκα τῆς προσεχοῦς μετακομίσεως τοῦ
 καταστήματός του εἰς τὴν νεόδμητον οἰκίαν τοῦ κυρίου
Χρήστου Γ. Δρακοπούλου, κειμένην ἐπὶ τῶν ὁδῶν
 Ἐρμοῦ, Βουλῆς καὶ Πετράκη (ἀριθ. 20).